

MUSTAFA NURİ

**Sarmaşığın
içinden
bir ses
geliyor**

Tabakta kalan son nohut tanesini de ağızıma götürüyorum. Tabii ki memnun olduğum söylenemez. Sade suya nohut ve tuz. Leblebi gibi bir şey. Buna da şükretmek gerek değil mi ama! Savaştaız. Saldırı altındayız. Savaşta mıyız? Saldıran kim? Düşman kim yani? Hiçbir şey bilmiyorum. Sadece ben değil, kimse bilmiyor. Ara sıra geçen bir belediye aracından yapılan anonsları dinliyoruz öylece. Biraz anons, biraz dua ile dolaşıp gidiyor sokakların arasından. Etrafta görüldüğü sürelerin arası giderek açılıyor zaten. En son üç dört gün önceydi sanırım. Benzin de artık problem demek ki. İnternet yok, elektrik yok; su arada gelip gidiyor ama çok şükür ki hâlâ var. Doğalgaz tabii ki yok. İlk başta internetin aklıma gelmesine şaşırıyorum. Ne kadar da uzakta şimdi Google, Instagram, snap, özenerek kullandığım tüm o güzelim profiller, alışveriş uygulamaları... Beş hafta oldu. Otuz dört gün daha doğrusu. Sanki yıllardır böyle yaşıyor gibiyim. Böyle bir dünya ne kadar uzaktı oysa... Savaş, felaketler, yokluk... Uzak mıydı? Belki de hep görünür bir yerdedi, hissedilir, anlaşılır bir hâli vardı tüm bunların ama uyanamamıştım işte. Uyana-mamıştık.

Tüm param yok oldu önce. Yatırımlarım, birikimlerim, döviz ve altınlarım... Hesabınıza ulaşamıyorum, yazısını gördüm Iphone 14'ün ekranında. Gidip bankadaki herkesi fırçalayacaktım. Sadece benim başıma geldi sandım ilk başta. İki saat telefonda müşteri temsilcisine bağlanmak için bekledim ağızımdan köpükler saçarak. Sonradan anladım tabii. Hepimiz anladık. Bankalar çöktü. ATM'ler karardı. Nasıl panik oldum... Ne büyük bir öfke duydum... Korku... Belirsizlik...

Parasız nasıl yaşadım? Sonra internet gitti. Ardından elektrik kesildi. Bir gecede oldu hepsi. Art arda. Her şey elimizden akıp gitti. Bütün o ışıltılı, savurgan hayat. Farklı bir savaşı bu. Bildiğimiz, beklediğimiz gibi uçaklar belirmedi gökyüzünde, bomba sesleri duyulmadı... Bütün bir uygarlık yüzümüze patladı.

Başkan'ın ses kaydı verildi camilerin hoparlörlerinden. Boğuk boğuk. Saldırı ve savaş kelimelerini seçtiğimi hatırlıyorum. Herkes sokaklarda, balkonlarda, çatılarda... Kaynaklarımıza saldırdılar, dünyaya yapılan bir saldırıyla karşı karşıyayız, gibi cümleleri seçtim sonra. Dünyaya yapılan bir saldırı ne demektir? Uzaylılar mı gelmişti yani? Anlayamadık. Jeneratörlerin hırıltılı sesi de gitti bir süre sonra. Tüm ışıltı yerin dibine battı böylece.

Cep telefonum bir tahta parçası gibi duruyor az ötede. Bilgisayarım da... Buzdolabı bomboş. Kapısını aralık bırakıyorum. Olur da elektrik gelirse yeniden çalışsın diye. Ama kapısı neden aralık bırakılıyordu hiçbir fikrim yok. Sadece öyle bir şey duymuştum, onu uyguluyorum.

Bunları kalemle yazıyorum. Tükenmezkalem. Çekmeceye buldum. Altılı paketlerden almışım. En son ne zaman bu şekilde yazı yazdım hatırlamıyorum. Yazdığımı da tam olarak okuyamıyorum. Yaz, yırt, yaz yırt, yaz yaz yırt yırt, diye geçti baştaki denemelerim. Şimdi biraz daha sakın yazabiliyorum. Ve kaydırmamaya çalışıyorum ama nafile.

O da geldi, burada. Dilge. Yanımda. Belki bu olay olmasa kocasını terk edemeyecekti. Bilmiyorum. Belki de terk etmedi. Hiçbir şey söylemeden ayrıldığını iddia ediyor. Ona inanmıyorum. Ben gidiyorum, demiş ve çekmiş gitmiş. Yanıma gelmiş yani. Bence kaçmış. Korkmuş. Neden korktuğunu bilmiyorum. Sürekli burada olmasından rahatsızım. İstemiyorum. Ama geceleri karanlıkta, sessizlikte, ona sarılmak iyi geliyor. Belediye arabasını o takip ediyor. Gıda yardımı oluyor

haftada iki kere. Pirinç, un, patates gibi şeyler... Gidip o alıyor. Aşağıda, apartmanın bahçesinde yakılan ortak ateşte pişiriyor. Kuru et bulmuş birinden geçen gün. Konuşa konuşa arkadaş olduk, diyor. Cilveleştirdi mi acaba? Bir şey mi yaptı da kuru eti aldı, diye düşünüyorum ister istemez. Bunları yazdığımı da inanmıyorum, düşündüğüme de... Genç miydi yaşlı mıydı diye sormak istiyorum ama soramıyorum. Ne önemi var ki? Tatlı, sevimli bir kadın, dedi... Tatlı... Kelimeler bazen ne kadar yaralayıcı oluyor. Tatlı bir kadın. Beni de böyle mi anlatıyordu acaba başta. Kuşku, temelsiz sevgi, kaçak birleşme böyle bir şey işte. İnsanı sürekli kırıyor.

Belki sonumuz gelecek yakında. Ben de kalkmış böyle şeyler düşünüyorum. Ne düşünmeliyim ki? Başka ne düşünebilirim? Bir roman yazmaya karar verdim. Hep ertelediğim bir şey. Daha ileriki zamanlarda geçsin istiyorum. Soyut. Farklı bir felaketi yazmak istiyorum. Kahramanı erkek olacak. Neden erkek karakter yazmak istiyorum ki? Bilmiyorum. Biraz kendimden uzaklaşmak için belki. Belki de kahramanı olmamalı. Hangi yıl olabileceğini düşünüyorum. Ne önemi var! Bence belirtmemeliyim. Uzak zamanlarda. Belki yalnız yaşamak zorunda kalan insanlarla ilgili. Doğayla bağı kopmuş insanlarla mesela. Evet, evet bu güzel. Genelde boş deftere yazıyorum. Ama romanımı yazarken kâğıtlarımı kullanacağım. Tam iki yüz adet A4 kâğıdım var.

Canım çikolata çekti. Tabii ki bulmanın imkânı yok. İki gün içinde yağmalandı bütün marketler. Polis ve asker şaşkınlığı herhalde başlarda. Kimse müdahale edemedi. İnsanlar ne kadar sabırsız. Evde oturup ayıpladım olanları. Çapraz sokağımdaki orta boy zincir market de ilk yağmalananlardan biriydi mesela. Keşke ben de kalkıp gitseydim. Çikolata ve sekerleme alırdım biraz. Gofret alırdım. İçinde koruyucu var diye yemediğim bir sürü şeyi alırdım. Cips de alırdım. Hem de yüzde elli daha az yağlı olanından değil. Normalinden. En

yağlısından. Nohut şıstı içimde. Son iki paketteyiz. Neyse ki hâlâ tuvalet kâğıdımız var. Bitse bile Dilge bulur zaten. Tatlı bir insanı ikna eder. Erkek veya kadın fark etmez ona.

Bir taraftan da yanıma gelmiş olması güzel değil mi aslında? Romantik? Böyle bir olay mı bekliyordu kocasını terk etmek için: Dünyanın sonunun gelmesini. Abartmayayım. Belki dünyanın sonu değil. Ama diğer ülkeler ne durumda bilmiyoruz ki. Amerika da böyleymiş. Paris'te insanlar birbirini öldürmeye başlamış. Ama inanmıyorum. Mış mış...

Şimdi romanıma dönmeliyim. İlk cümle önemli. Ne olmalı, onu düşünmeliyim. Ne olmalı? Adamı da âşık etmeli miyim? Yoksa soğuk biri mi olsun? Soyut biri. Ben öyle miyim? O burada. Yanımda. Beni tercih etti. Demek ki değilim. Soğuk yani. Burada olmasından mutlu muyum? İşte onu bilmiyorum. Demek ki soğuk da olabilirim. Kitabımı düşünmeliyim. Büyük felaketler, insanı kendisiyle buluşturabilir. Kitabım belki böyle bir şeydir. Yazdıkça öğrenebilirim. Öğrendikçe yazabilirim. Çünkü felaketin içinde yaşıyorum.

Saat on olmuş bile. Kim demiş yaşlandıkça insanlar daha az uyur diye. Hiç hâlim yok. Kalkmak istemiyorum. Uyumak istiyorum. Depresyonda mıyım? Hep depresyonda değil miydim zaten!

Ne değişti buraya taşınınca? İstanbul'u çekemiyordum artık. Bilmiyorum bir klişe belki, belki gerçekten yaşlılık. Yaşlı mıyım? Yetmiş yaş. Kasımda yetmiş bir olacağım. Yetmiş. Uzun, büyük bir sessizlik gibi, bir yalan gibi, bana ait olmayan bir şey üzerime geçirilmiş gibi. Yetmiş. Böyle bütün gün yataktan çıkmayıp düşünmek istiyorum. Şaşırmak istiyorum yaşıma. Üzölmek. Kederlenmek.

Bilincim hiç yaşlanmıyor neyse ki. Bana öyle geliyor. Fark edemiyor olabilirim. Bir şeyleri unutuyor muyumdur? Sanmıyorum. Lakin içim. Düşüncelerim. Hislerim. Bir gariplik seziyorum. Eskimişlik değil de, sanki uzunca bir uçak yolculuğunun sonundaki bir bıkkınlık. Bitse de insek. Yeter bu kadar gibi. İnilecek yer de yok yahut belli de değil henüz.

Bence yine de iyi yaşlandım. İki evlilik. İki çocuk. İki şehir. Burayı da sayarsak üç... Gerçi burası şehir değil. Neyse... Hepsini geride bıraktım. Söğüt'e geldim. Aralıkta. Üç buçuk ay kadar oluyor değil mi? Zaman nasıl da geçiyor. Burada yalnızım. Yalnızlıktan şikâyetim yok. Rahatım. Çok şükür aklım yerinde. Sağlığım da öyle. Bir Crestor, bir Amaril, bir Aspirin, bir de adını asla söyleyemediğim bir ilaç daha... N harfi ile başlıyor. İçinde O harfi de var belki. Hepsi bu. Bunların hepsi dengeleyici. Diyeceğim, kötü giden bir şey yok gibi. Sol ayak başparmağımın tırnağını saymazsak. Giderek bir toynak halini aldı. Sekiz dokuz günde bir, yarım saat sıcak suda tutup

büyük makasla kesmem gerekiyor. Belim ağrıyor eğilirken üzerine. Nurhayat'tan yardım istemeye çekiniyorum. Babamda mı vardı böyle bir tırnak acaba? Anne tarafımda mı yoksa? Hatırlamıyorum. İkisinin de yaşlılık hâllerini görmedim. Bu konuyu şimdi açmayayım.

İyi yaşlandım evet. Bir de çiş kaçırma meselesi var. Ne kadar sallarsan salla, dona düşer son damla! Hâlâ hatırlıyorum bu cümleyi. Yatılı okuldaydım herhalde, bir arkadaşım söylemişti yahut bizden büyük bir öğrenci söylemişti tuvalet-yeken. İstanbul Erkek Lisesi'nde. Yoksa ilkokulda mıydım? İkisi de olabilir. İkisinde de ayrı ayrı duymuş olabilirim. Doğru, ne kadar sallarsan salla... Benim biraz fazla oluyor. Damla filan olmuyor yani. Selpak kâğıt havluyu üçe katlayıp yerleştiriyorum çışten sonra. Tuvalet kâğıdı olmuyor, hemen eriyip çüküme yapışıp kalıyor. Kâğıt havlu en güzeli. Kesinlikle dıştan belli olmuyor. Ne olacak ilerde bez mi bağlayacaklar acaba? Yok canım abartma. Böyle idare ediyorsun işte. Prostatı da ölçtürmek gerekecek, yakında bir sene doluyor. Neyse Marmaris'te iyi bir hastane varmış. Oraya gider baktırım bir ara.

Dişlerimi yaptırdım. Ama saçlarım dökülmedi mesela. Yanlardan açıldı azıcık. O kadarı normal. Beyaz, arada hafif griiler var. Gözlerimin altında garip yeşil damarlar belirdi. Kırışıklık gibi bir şey değil. Kırışıklık da var gerçi. Ama çok kırış kırış değil yüzüm. Çene altı sarktı elbette, yapacak bir şey yok. Burun ve kulak kıllarımı berber ağda yaparak alıyor, kurtarıyor beni. Boynum biraz ileriye doğru eğilmiş olabilir. Bir de dökülen bacak kıllarım var. Sevmiyorum. Göbeğim yok. Ama midem, bir kaplumbağa yemişi gibi öne çıkık. Kulaklarımı saçlarım örtüyor. Onlar hep büyüyor zaten. Nasıl da büyüyorlar hakikaten pes! Burnum aile yadigârı neyse ki. Büyümüyor. O da kulaklar gibi hep büyür derler ya. Neyse işte, yetmiş yaşında biri için iyi sayılırım.

Tabii neye göre iyi? Ne yapmak için? Yetmiş yaşın şoku-
nu üzerimden atmam için mi? Neye hazırlanacağım zaten bu
yaşta? Kimseyle de görüşmüyorum. İstemiyorum da zaten.
Bir getir götürümü yapan Ömer. Bir de temizliğe gelen Nur-
hayat. Çocuklarımla on beşte bir ya konuşuyorum ya konu-
şmuyorum. İkisi de yurtdışında yaşıyor. Neriman gitti zaten.
İlk karım. Öldü demeye dilim varmıyor. Sezgin'le de çok ko-
nuşmuyoruz. İkinci karım o da. Çocuk yapmadık onla. Arada
bir bağ kalmadı yani. İyi de oldu.

Ne yapacağım bugün? Nisan ayının sonundayız. Hava
sıcak artık. Lakin denize girmek istemiyorum daha. Hemen
üşütüveriyorum. İzlemesi çok güzel denizi. İstanbul'da da
Boğaz'ı izlemeyi hep çok severdim. Küçükken dalar giderdim
içine. Dev bir gözyaşı gibi gelirdi bana. Yüzmek işi idare eder
işte, fena değilim. Ömer beni götürecekmış denize. Tekneyle
de açılacaktı. Dur bakalım.

Kahvaltıyı çok sevmiyorum, iyice yatak kuşuna dönüşü-
yorum o yüzden. On iki olsun çayımı içerim. İkide yemeğimi
yerim yine her günkü gibi. Sonra biraz okurum. Biraz televiz-
yon izlerim. Akşam üzeri yürürüm. Yedide yemeğimi yerim.
Belki taze balık getirir bugün Ömer. Sonra yazmaya koyulu-
rum. Bir roman yazıyorum ilk kez. Kendi adıma bastıracağım
üstelik. Hep dergilere başkalarının isimleriyle öyküler gön-
derdim. Neden gizledim ki ismimi sanki? Gizlendiğimden
değil. Belki de yazdıklarımı kendime yakıştıramadığımdan,
beğenilmezse korkusundan. Hepsi saçma. Yetmiş yaşındasın
artık. Neden korkabilirsin ki? Neden çekinebilirsin artık?
Neyi korumak isteyebilirsin?

Nasıl ilerleyeceğim romanda hiçbir fikrim yok. Neden lez-
biyen yaptım kadını? Ve neden bir kadın seçtim? Bilmiyorum.
İçimden öyle geldi işte. Neresidir iç dediği yer insanın? Neyi
kanıtlamak istiyorum kendime acaba? Çok mu iyi tanıyorsun
kadınları? İnsanları? Ne demek istiyorsun?